

PATATES KIZARTMASI

Feyza Aras

■ Eve gidiyorum, anneme. Üç kelimedenden oluşan bu basit cümleyi söylemenin beni böyle mutlu edeceğini tahmin edemezdim.

Her şey iki hafta önce başladı. Bir sabah yan komşumdan gelen çocuk gürültülerine eşlik eden muhteşem bir patates kızartması kokusuyla uyandım. Koku bana ulaştığı anda acıktığımı hissettim. El yüz yıkama rutininin ardından mutfığa geçtim. Her sabah sallama çay eşliğinde bir yumurta, biraz peynir, birkaç zeytin ve çok az da olsa bal verdim. Yine aynı şeyleri dolaptan çıkarttım ve yumurta hariç hepsini tepsiye koydum. Yumurtayı haşlamak için sapı kırık küçük demliği elime aldım fakat o anda yemek istediğim şeyin bunların hiçbirisi olmadığına karar verdim. Bu sabah patates kızartması yiyecektim. Patatesi kızartacağım süre gerçek bir çay demlemeye de yetecekti. Bu yüzden sallama çayı da paketine koyup ısıtıcıdaki suyu demliğe döktüm, iki kaşık çay deminin üstüne. Yumurtayı dolaba koydum ve sepetten iki patates aldım. Yıkadım, kabuklarını incecik soydum ve hepsini eşit büyüklükte, uzun ve ince doğradım. Görüntüleri mükemmeldi. Tavaya yeterince yağ döktüm ve sonunda kızarmış patateslerim hazırды. Onları da tepsiye alıp kahvaltımın başına oturdum. Patateslerin kokusu başlangıçta gayet güzeldi fakat yediğimde beklediğim tadı alamadım. Bir yerde hata yaptım mı diye işlem basamaklarını zihnimde kontrol ettim. Hayır, patatesleri yağ koymadan önce kurulamayı da kızardıkları gibi tuzlamayı da unutmamıştım. Belki de ağzımın tadı yoktu diye düşünüp üstünde durmaktan vazgeçtim. Sonuçta karnım doymuştu. Masadan kalktım ve işe gitmek için hazırlanmaya koyuldum.

Masa başında saatlerce çalıştıktan sonra nihayet mola vakti geldiğinde patates kızartması kokusu meselesinin henüz kapanmadığını anladım. Hâlâ, mutfığı olmayan koca ofiste bile, sabah komşudan gelen kokuyu duyuyordum. Her öğle, çeşidi farklı da olsa salata yemeye

alışmış bünyem “Patates kızartması!” diye çılgık atıyordu. Ofisin yakınlarında bir sürü uluslararası düzeyde tanındık hamburgerci vardı fakat onları hiçbir zaman sevmemdim. Kendimi biraz uzakta da olsa bulunduğum şehrin sembolik hamburgercisinin masalarından birinde sadece patates kızartması siparişi verirken buldum. Yediğim şey gerçekten lezzetliydi fakat aradığım şey bu değildi. Bu patates kızartması meselesini artık kapatacaktım. Kararlıydım. Öğle yemeğinde patates yediğime göre akşam yemeğinde salata yiyecektim.

Kararım eve dönmek için arabaya bindiğim anda değişti. Hemen yolumun üstündeki büyük markete uğradım ve bilin bakalım kendime ne aldım: Patates! Hem de tatlı patates... Eve alınması gereken başka şeyler var mıydı bunu düşünmedim bile. Arabaya atladığım gibi eve doğru sürdüm. Yemek yapmayı pek sevmezdim, arada bir yaptığım şeylerin de tadından yenmez olduğu söylenemez. Anneden kalma bir tarif defterim de hiç olmadı. Ama yapay zekâ dedikleri şey bunun için de vardı. En lezzetli ve kusursuz tarifleri bulmak için... Fırından çıkan tatlı patateslerin turuncumsu rengi sebebiyle önce zihnimi ikna etmem gerekti. İçimden birkaç kez tekrarladım: Bunlar da patates, sadece renkleri farklı. Yediğim şey lezzetliydi fakat hatırladığım ve özlediğim patates kızartması tadına yaklaşamadı bile. Aynı gün üç öğün patates kızartması yemiştım, aradığımı bulamamıştım ve hâlâ o kokuyla tadın peşindeydim. Büyük bir hayal kırıklığı içindeydim ki aklıma çok iyi bir fikir geldi: Ertesi sabah erkenden mahalledeki köylü pazarına gitmek!

Sabah her zaman yaptığım kahvaltının dışına çıktım çünkü acelem vardı. Bir fincan Türk kahvesi ve bir avuç fındık sonrası gerçekten de kendimi mahalle pazarında yazmalı teyzelerin, lastik çarıklı amcaların arasında buldum. Patates satan bütün tezgâhları inceledim. Kendime beyaz patates ve sarı patates aldım. Köylülerin arasında dolaşırken bir tezgâhta Niğde patatesi yazdığını gördüm ve belki aradığım odur umuduyla birkaç tane de ondan aldım. “Organik yumurta, dereotu, roka, mısır unu ister misiniz?” diyenleri kâh elimle kâh başımla kâh da sözlü olarak ve hızla reddettikten sonra doğruca eve döndüm.

Evin kileri farklı patates çeşitleriyle dolmuştu. Üstelik patates için harcadığım paranın haddi hesabı yoktu. Ben de birkaç gün boyunca bu çeşit çeşit patatesleri farklı tekniklerle pişirip durdum. Fırınladım, kızarttım, haşladım ve buharda pişirdim. Kızartmasını, salatasını, püresini hatta üşenmeyip dışı tel şehriye kaplı köftesini bile yaptım. Fakat hepsinin sonu hüsrandı... Aradığım lezzete ulaşma isteği sadece mutfağımı değil bütün duygu ve düşüncelerimi de ele geçirmişti. Mutsuzdum.

Şimdiye dek hayatımda hedefleyip başaramadığım bir şey olmamıştı. Elbette aksilikler yaşamış, zorluklarla karşılaşmış bazen yerimde saymış, bazen biraz gerilemişim ama mutlaka sonunda hedefime ulaşmıştım. Altı üstü patates pişirecektim ve bir türlü başaramıyordum. Bu beni oldukça yormuştu. Aradığım lezzete ulaşmamak bir tarafa kendimi yetersiz ve eksik hissediyordum.

Bu patates meselesinden sonra rüyalarım bile değişmişti. Patates kızartması özleminden önce rüyalarımda işimde terfi aldığımı, daha büyük bir şirkette çalıştığımı, yurt dışına taşındığımı görürdüm. Gördüğüm rüyalar geleceğe dairdi. O sabahtan sonra, komşudan gelen patates kızartması kokusunun geldiği sabahtan sonraysa her şey değişmişti. O kokuya ve tada ulaşma arzumdan sonra rüyalarımda artık geçmişi görüyordum. Çocukluğumu geçirdiğim köy evini, kardeşlerimle oyunlarımızı, kavgalarımızı görüyordum.

Rüyalarımın birinde vişne ağacına asılı salıncakta sallanıyor, birinde çelikçomak oynarken düşüp dizimi kanatıyor, birinde babamın sigaralarını ellerimle paramparça ediyordum. Birinde bahçede yakın akrabalarımızla voleybol oynuyor, birinde babaannemle tarlaya patates dikiyordum. Üstelik bunların hepsini geçmişte gerçekten yaşamıştım.

Rüyalarımın birinde de dört kardeş yer sofrasının etrafına oturmuş, sofranın altındaki örtüyü dizlerimize çekmiştik. Sofranın üstündeki bakır sininin ortasında kocaman bir tabak, onun da ortasında sadece bir tane patates kızartması dilimi vardı. Biz, dört kardeşin dördü de, ellerimizdeki çatallarla o dilimi yakalamaya çalıştık ve kazanan en büyüğümüz oldu. En küçüğümüz patates bitti diye ağlamaya başladığı anda annem tava ve kevgir elinde sofraya yaklaştı. Saniyeler önce boşalan tabak yeniden tepeleme patates kızartmasıyla doldu. Çok güzel bir rüyaydı.

Önce rüya mı bitti yoksa alarm çaldığı için rüya bitmeden uyandım mı, emin değilim. Hatırladığım şey uyandıgımda hem mutlu hem hüzünlü olduğumdu. Annemle konuşmayalı uzun, çok uzun zaman olmuştu. Yüzünü görmeyeli ise çok daha uzun zaman. Telefonumu elime aldım. Görüntülü arama bölümünü açtım. Listenin neredeyse tamamı iş görüşmelerine aitti. Uzayıp giden upuzun listede yeterince aşağıya inince annemi buldum ve saate bile bakmadan aradım.

Annem telefonu açtı. Görüntüsü ve sesi bana ulaşana kadar cızırtılar duydum. Annem hep bildiğim kenarı çiçekli beyaz yazmalarından biriyle karşımdaydı. Gözlüklerini takmaya çalışıyordu. İlk sözü “Hayırdır evladım?” oldu. Ben de ona nasılsın bile demeden patates kızartması kokusu meselesini uzun uzun anlattım. Ancak anlatıp bitirdikten sonra onun yüzüne daha dikkatle bakabildim. Gözleri dolmuştu. Gözleri dolmuştu ama bir taraftan da sesli sesli gülüyordu. “İlahi evladım!” dedi ve dakikalarca sürecek konuşmasına başladı. “İlahi evladım, ne diye kendini boşuna pazarlara, marketlere koşturup durmuşsun? Ne diye kendine yapay zekâ dediğin şeyden bulduğun, damağının tadına uymayacak tarifler yapıp boşuna ağzını da mideni de yormuşsun? Hemencecik beni arasaydın ben sana bir tarif vermez miydim kuzum? Hem diyorsun ya ilk kez başarısız oldum, diye. O başarılarında, yalnız mıydın, kim vardı yanında; hiç mi düşünemedin? Hem sen ki dünyayı gezdin dolaştın. Avrupa, Amerika, Asya gördün, tanıdın da bir kendini mi tanıyamadın? Kaç yaşına geldin bak, daha neyi özlediğini bile anlayamamışsın... Dur ben sana diyeyim güzel gözlü

yavrum, gamzeli kuzum... O başarı saydığın her anında annem, baban, kardeşlerin yok muydu yanında? Hep birlikte sırtlanmadık mı dertlerini, diploma aldığın gün cübbeni kendi ellerinle giydirmedin mi bana? Bak seneler oldu bir bayramda olsun sen gelip elimi öpmeyeli. Seneler oldu ben senin gül kokunu alamayalı. Seneler oldu kardeşlerinle bir sofranın etrafında diz kırıp ekmek bölüşmeyeli. Yavrum, sen sadece patates kızartması özlememişsin. Sen bizim desteğimizi de özlemişsin. Sen kardeşlerini, köyünü, anneni de özlemişsin. Canımın içi, gözümün nuru sen çocukluğunu özlemişsin. Gerçek hayatı özlemişsin, gerçek mutluluğu... Yavrum sen aileni özlemişsin, aileni.” diye devam etti annem. “Haklısın annem.” dedim. “Haklısın!”

Annem konuşmaya devam etti. “Yavrum, o kadar paraları çeşit çeşit patateslere dökeceğine, bir uçak bileti alıp kuş gibi uçaydın ya yanıma! Daha birinci lokmada doyardı kibrit kutusu kadar miden.” “Yine haklısın anne...” dedim. O anda kararımı vermiştim ama ona söylemedim. “Ama midem artık kibrit kutusu kadar değil. Unutma son günlerde bir fil yavrusundan çok daha fazla patates kızartması yedim.”

Kararımı vermiştim. İş yerimden senelik iznimi aldım ve hemen, bulabildiğim ilk otobüse bir bilet aldım. Annem, “Kuş gibi gel!” dese de ben onunla konuşurken memlekete giden yolu da özlediğimin farkına vardım. Çıplak bozkırı, güneşe dönen ayçiçeği tarlalarını, yol kenarında açan kırmızı gelincikleri... Yol ilerledikçe çoğalan, boyu uzayan ağaçları. Yemyeşil ormanları, uzun tünelleri... Yerine göre taş, yerine göre tahta evleri. Memleketin il sınırı tabelasını... Beni aileme ulaştıracak her şeyi özlemiştim.

Şimdi eve gidiyorum, aileme...